

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR SENATUL

LEGEA

audiovizualului

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

CAPITOLUL I
Dispoziții generale

Art. 1. – În sensul prezentei legi, termenii utilizați au următorul înțeles:

a) *difuzare* - transmisia inițială prin fir sau prin unde radioelectrice, inclusiv prin satelit, în formă codată sau necodată, a serviciilor de programe destinate publicului; difuzarea include și comunicarea programelor între persoanele fizice sau juridice deținătoare de licență audiovizuală sau aviz de retransmisie, în scopul redifuzării către public, fără a cuprinde serviciile de comunicații care furnizează informații ori alte mesaje pe bază de cerere individuală, cum ar fi telecopierea, bazele de date electronice și alte servicii similare;

b) *retransmisie* - captarea și transmiterea simultană a serviciilor de programe sau a unor părți importante din asemenea servicii, prin orice mijloace tehnice, în integralitatea lor și fără nici o modificare, difuzate de radiodifuzori și destinate recepționării de către public;

c) *radiodifuzor* - persoana fizică sau juridică având responsabilitatea editorială pentru alcătuirea serviciilor de programe

destinate recepționării de către public și care asigură difuzarea acestora, direct sau prin intermediul unui terț;

d) *serviciu de programe* - ansamblul programelor de radiodifuziune și televiziune, al emisiunilor și al celorlalte elemente ale unor servicii specifice, furnizat de un radiodifuzor;

e) *comunicare audiovizuală* – punerea la dispoziția publicului, în general sau a unor categorii de public, prin orice mijloc de comunicație electronică, de semne, semnale, texte, sunete, informații sau mesaje de orice natură, care nu au caracterul unei corespondențe private;

f) *program sau emisiune* - o comunicare audiovizuală identificabilă, în cadrul unei succesiuni orare a serviciului de programe, prin titlu, conținut, formă sau autor;

g) *distribuitor de servicii* - orice persoană care constituie și pune la dispoziția publicului o ofertă de servicii de programe pe cale radioelectrică terestră sau prin satelit, prin orice mijloc de comunicație electronică, inclusiv prin satelit, pe bază de relații contractuale cu radiodifuzorii ori cu alți distribuitori;

h) *publicitate* - orice formă de mesaj, difuzat fie în baza unui contract cu o persoană fizică sau juridică, publică sau privată, în schimbul unui tarif sau al altor beneficii, privind exercitarea unei activități comerciale, meșteșugărești, profesionale, cu scopul de a promova furnizarea de bunuri, inclusiv imobile și necorporale, sau prestarea de servicii, contra cost, fie difuzat în scopuri autopromoționale;

i) *publicitate mascată* - prezentarea în programe, prin cuvinte, sunete sau imagini, a bunurilor, serviciilor, denumirilor, mărcilor comerciale sau activităților unui producător de bunuri sau prestator de servicii, dacă această prezentare este făcută în mod intenționat de radiodifuzor, în scop publicitar nedeclarat și care poate crea confuzie în rândul publicului cu privire la adevăratul său scop; o asemenea formă de prezentare este considerată intenționată, mai ales atunci când este făcută în schimbul unor avantaje materiale, a unor servicii reciproce sau al altor beneficii cu efect similar;

j) *teleshopping* - difuzarea către public a unor oferte comerciale directe privind furnizarea, contra cost, a unor bunuri, inclusiv bunuri imobiliare și necorporale, sau, după caz, prestarea unor servicii;

k) *sponsorizare* - orice contribuție făcută de o persoană fizică sau juridică neimplicată în activități de radiodifuziune sau de televiziune sau în producerea operelor audiovizuale, dacă această contribuție este

destinată finanțării programelor audiovizuale, în scopul promovării propriului nume, a mărcii comerciale, a imaginii, sau a propriilor activități ori produse;

l) *drepturi de exclusivitate* – drepturile obținute de către un radiodifuzor, în temeiul unui contract, de la organizatorul unui eveniment și/sau de la proprietarul sau, după caz, administratorul locului unde se desfășoară evenimentul, de la autori și de la alți deținători de drepturi vizați, în vederea difuzării televizate exclusive de către acest radiodifuzor, pe o zonă geografică determinată;

m) *eveniment de importanță majoră* – orice eveniment, organizat sau nu, care poate prezenta interes pentru o parte importantă a publicului și care este cuprins în lista aprobată de Consiliul Național al Audiovizualului;

n) *licență audiovizuală* – actul juridic prin care Consiliul Național al Audiovizualului acordă unui radiodifuzor, aflat în jurisdicția României, dreptul de a difuza, într-o zonă determinată, un anume serviciu de programe;

o) *licență de emisie* – actul juridic prin care Autoritatea Națională de Reglementare în Comunicații acordă titularului de licență audiovizuală, în condițiile stabilite de aceasta, dreptul de a utiliza, pentru o perioadă determinată, una sau mai multe frecvențe radioelectrice, după caz, în conformitate cu licența audiovizuală;

p) *autorizație de retransmisie* – actul juridic prin care Consiliul Național al Audiovizualului acordă dreptul de retransmisie pe teritoriul României a unui serviciu de programe care nu se încadrează în prevederile art. 75 alin. (1) și (2).

Art. 2. – (1) Dreptul de difuzare și retransmisie a oricărui serviciu de programe, ale unui radiodifuzor, respectiv un distribuitor de servicii, care se află sub jurisdicția României, sunt recunoscute și garantate în condițiile prezentei legi.

(2) Se consideră radiodifuzor aflat sub jurisdicția României:

a) orice radiodifuzor stabilit în România, în conformitate cu prevederile alin. (3);

b) orice radiodifuzor care îndeplinește condițiile prevăzute la alin.(4).

(3) În înțelesul prezentei legi, un radiodifuzor este considerat a fi stabilit în România dacă îndeplinește una dintre următoarele condiții:

a) radiodifuzorul are sediul principal în România, iar deciziile editoriale asupra serviciilor de programe sunt luate în România;

b) sediul principal al radiodifuzorului se află în România și o parte majoritară a forței de muncă implicate în activitatea de difuzare lucrează în România;

c) deciziile editoriale asupra serviciilor de programe se iau în România și o parte majoritară a forței de muncă implicate în activitatea de difuzare lucrează în România sau într-un stat membru al Uniunii Europene în care radiodifuzorul își are sediul;

d) în cazul în care, prin aplicarea criteriilor de la lit. b) și c) nu se poate stabili dacă o parte majoritară a forței de muncă implicată în activitatea de difuzare operează în România sau într-un stat membru al Uniunii Europene, se va considera că radiodifuzorul este stabilit în România în cazul în care și-a început transmisiile pentru prima dată în România, menținând în prezent o legătură stabilă și efectivă cu economia României.

(4) Radiodifuzorii cărora nu li se aplică nici unul dintre criteriile prevăzute la alin. (3) sunt considerați a fi în jurisdicția României dacă se află într-una dintre situațiile următoare:

a) utilizează o frecvență acordată de România, prin autoritatea publică competentă;

b) utilizează o capacitate de satelit aparținând României;

c) utilizează o legătură ascendentă la satelit situată pe teritoriul României.

(5) Dacă, în stabilirea jurisdicției aplicabile, criteriile prevăzute la alin. (3) și (4) nu sunt relevante, atunci radiodifuzorul va fi considerat în afara jurisdicției României.

Art. 3. – (1) Prin difuzarea și retransmisia serviciilor de programe se realizează și se asigură pluralismul politic și social, diversitatea culturală, lingvistică și religioasă, informarea, educarea și divertismentul publicului, cu respectarea libertăților și a drepturilor fundamentale ale omului.

(2) Toți radiodifuzorii au obligația să asigure informarea obiectivă a publicului prin prezentarea corectă a faptelor și evenimentelor și să favorizeze libera formare a opiniilor.

(3) Răspunderea pentru conținutul serviciilor de programe difuzate revine, în condițiile legii, radiodifuzorului, realizatorului sau autorului, după caz.

Art. 4. – Prezenta lege recunoaște și garantează dreptul oricărei persoane de a recepționa liber serviciile de programe de televiziune și radiodifuziune oferite publicului de către radiodifuzorii aflați sub jurisdicția României și a statelor membre ale Uniunii Europene.

Art. 5. – (1) Libertatea de difuzare pe teritoriul României a serviciilor de programe televizate și radiodifuzate ale radiodifuzorilor aflați sub jurisdicția statelor membre ale Uniunii Europene este recunoscută și garantată prin prezenta lege.

(2) Opțiunea oricărei persoane cu privire la programele și serviciile oferite de radiodifuzori sau de distribuitorii de servicii sunt secrete și nu pot fi comunicate unui terț decât cu acordul persoanei respective.

Art. 6. – (1) Cenzura de orice fel asupra comunicării audiovizuale este interzisă.

(2) Independența editorială a radiodifuzorilor este recunoscută și garantată de prezenta lege.

(3) Sunt interzise orice fel de ingerințe în conținutul, forma sau modalitățile de prezentare a elementelor serviciilor de programe, din partea autorităților publice sau a oricăror persoane fizice sau juridice, române sau străine.

(4) Nu constituie ingerințe normele de reglementare emise de Consiliul Național al Audiovizualului, în aplicarea prezentei legi și cu respectarea dispozițiilor legale precum și a normelor privind drepturile omului, prevăzute în convențiile și tratatele ratificate de România.

(5) Nu constituie ingerințe prevederile cuprinse în codurile de conduită profesională pe care jurnaliștii și radiodifuzorii le adoptă și pe care le aplică în cadrul mecanismelor și structurilor de autoreglementare a activității lor, dacă nu contravin dispozițiilor legale în vigoare.

Art. 7. – (1) Caracterul confidențial al surselor de informare utilizate în conceperea sau elaborarea de știri, de emisiuni sau de alte elemente ale serviciilor de programe este garantat de prezenta lege.

(2) Orice jurnalist sau realizator de programe este liber să nu dezvăluie date de natură să identifice sursa informațiilor obținute în legătură directă cu activitatea sa profesională.

(3) Se consideră date de natură să identifice o sursă următoarele:

a) numele și datele personale, precum și vocea sau imaginea unei surse;

b) circumstanțele concrete ale obținerii informațiilor de către jurnalist;

c) partea nepublicată a informației furnizate de sursă jurnalistului;

d) datele cu caracter personal ale jurnalistului sau radiodifuzorului, legate de activitatea pentru obținerea informațiilor difuzate.

(4) Confidențialitatea surselor de informare obligă, în schimb, la asumarea răspunderii pentru corectitudinea informațiilor furnizate.

(5) Persoanele care, prin efectul relațiilor lor profesionale cu jurnaliștii, iau cunoștință de informații de natură să identifice o sursă prin colectarea, tratarea editorială sau publicarea acestor informații beneficiază de aceeași protecție ca jurnaliștii.

(6) Dezvăluirea unei surse de informare poate fi dispusă de instanțele judecătorești numai dacă aceasta este necesară pentru apărarea siguranței naționale sau a ordinii publice, precum și în măsura în care această dezvăluire este necesară pentru soluționarea cauzei aflate în fața instanței judecătorești, atunci când:

a) nu există sau au fost epuizate măsuri alternative la divulgare cu efect similar;

b) interesul legitim al divulgării depășește interesul legitim al nedivulgării.

Art. 8. – (1) Autoritățile publice abilitate asigură, la cerere:

a) protecția jurnaliștilor, în cazul în care aceștia sunt supuși unor presiuni sau amenințări, de natură să împiedice sau să restrângă în mod efectiv libera exercitare a profesiei lor;

b) protecția sediilor și a localurilor radiodifuzorilor, în cazul în care acestea sunt supuse unor amenințări, de natură să împiedice sau să afecteze libera desfășurare a activității lor.

(2) Protecția jurnaliștilor și a sediilor sau localurilor radiodifuzorilor, în condițiile alin. (1), nu trebuie să devină pretext pentru a împiedica sau restrânge libera exercitare a profesiei sau a activității acestora.

Art. 9. – Desfășurarea de percheziții în sediile sau localurile radiodifuzorilor nu trebuie să prejudicieze libera exprimare a jurnaliștilor și nici nu poate suspenda difuzarea programelor.

CAPITOLUL II

Consiliul Național al Audiovizualului

Art. 10. – (1) Consiliul Național al Audiovizualului, denumit în continuare *Consiliul*, este autoritate publică autonomă sub control parlamentar și garantul interesului public în domeniul comunicării audiovizuale.

(2) Consiliul Național al Audiovizualului este autoritate unică de reglementare în domeniul serviciilor de programe audiovizuale, în condițiile și cu respectarea prevederilor prezentei legi.

(3) În calitate de garant al interesului public în domeniul comunicării audiovizuale, Consiliul are obligația să asigure:

a) respectarea exprimării pluraliste de idei și de opinii în cadrul conținutului serviciilor de programe transmise de radiodifuzorii aflați sub jurisdicția României;

b) pluralismul surselor de informare a publicului;

c) încurajarea liberei concurențe;

d) un raport echilibrat între serviciile naționale de radiodifuziune și serviciile locale, regionale ori tematice;

e) protejarea demnității umane și protejarea minorilor;

f) protejarea culturii și a limbii române, a culturii și limbilor minorităților naționale;

g) transparența mijloacelor de comunicare în masă din sectorul audiovizual;

h) transparența activității proprii.

(4) Consiliul își exercită dreptul de control asupra conținutului programelor oferite de radiodifuzori numai după comunicarea publică a acestor programe.

(5) Controlul exercitat de Consiliu asupra conținutului serviciilor de programe oferite de radiodifuzori și a ofertei de servicii de programe asigurate de distribuitorii de servicii se realizează, de regulă, periodic și ori de câte ori Consiliul consideră că este necesar sau primește o plângere cu privire la nerespectarea de către un radiodifuzor a prevederilor legale, a normelor de reglementare în domeniu sau a obligațiilor înscrise în licența audiovizuală.

(6) Consiliul este obligat să sesizeze autoritățile competente cu privire la apariția sau existența unor practici restrictive de concurență, a abuzului de poziție dominantă sau a concentrărilor economice, precum și la orice alte încălcări ale prevederilor legale care nu intră în competența sa.

Art. 11. – (1) Consiliul este compus din 11 membri și este numit de Parlament, la propunerea:

- a) Senatului: 3 membri;
- b) Camerei Deputaților: 3 membri;
- c) Președintelui României: 2 membri;
- d) Guvernului: 3 membri.

(2) Propunerile nominalizează candidatul pentru postul de titular, precum și candidatul pentru postul de supleant și se înaintează birourilor permanente ale celor două Camere, în termen de 15 zile de la data declanșării procedurii de numire.

(3) Birourile permanente ale celor două Camere înaintează propunerile comisiilor permanente de specialitate, în vederea audierii candidaților în ședință comună.

(4) În urma audierii, comisiile permanente de specialitate întocmesc un aviz comun, pe care îl prezintă în ședința comună a Camerei Deputaților și Senatului.

(5) Candidaturile se aprobă cu votul majorității deputaților și senatorilor.

(6) Membrii Consiliului sunt garanți ai interesului public și nu reprezintă autoritatea care i-a propus.

(7) Durata mandatului membrilor Consiliului este de 4 ani, iar numirea acestora se face eșalonat, în funcție de expirarea mandatului.

(8) În cazul în care un loc în Consiliu devine vacant, înaintea expirării mandatului, acesta va fi ocupat de supleant, până la expirarea mandatului inițial de 4 ani.

Art. 12. – (1) Membrii Consiliului au funcție de demnitate publică asimilată funcției de secretar de stat.

(2) Calitatea de membru al Consiliului este incompatibilă cu funcțiile publice sau private, cu excepția celor didactice, dacă nu dau naștere unor conflicte de interese.

(3) În timpul exercitării mandatului, membrii Consiliului nu pot face parte din partide sau alte structuri politice.

(4) Membrii Consiliului nu au dreptul să dețină acțiuni sau părți sociale, direct sau indirect, la societăți comerciale cu activități în domenii în care ei s-ar afla în conflict de interese cu calitatea de membru al Consiliului.

(5) Membrii Consiliului care, în momentul numirii, se află într-una dintre situațiile prevăzute la alin. (2) - (4), au la dispoziție un termen de cel mult 3 luni pentru renunțarea la calitatea sau la acțiunile respective, perioadă în care nu au drept de vot în cadrul Consiliului.

(6) În cazul nerespectării prevederilor prezentului articol, persoana în cauză este demisă de drept, locul său devenind vacant, urmând să fie ocupat de supleant, la propunerea comisiilor permanente de specialitate ale Parlamentului.

Art. 13. – (1) Membrii Consiliului pot fi demiși, la propunerea comisiilor de specialitate ale Parlamentului în următoarele situații:

a) în cazul incapacității de a-și exercita funcția pentru o perioadă mai mare de 6 luni;

b) în cazul unei condamnări penale aplicate printr-o hotărâre judecătorească rămasă definitivă.

(2) În scopul aplicării prevederilor alin. (1), Consiliul sesizează Parlamentul.

Art. 14. – (1) Consiliul este condus de un președinte, asimilat funcției de ministru, numit prin votul Parlamentului, dintre membrii Consiliului, la propunerea acestora. Mandatul este de doi ani și poate fi reînnoit o singură dată.

(2) În absența președintelui, conducerea Consiliului este asigurată de vicepreședinte.

(3) Vicepreședintele este ales prin vot secret, de către Consiliu, în prezența a cel puțin 9 membri ai acestuia, pentru un mandat de doi ani.

(4) Dacă funcția de președinte sau vicepreședinte devine vacantă, se procedează la alegerea, în condițiile alin. (1) și (3), a unui președinte, respectiv vicepreședinte.

Art. 15. – (1) În îndeplinirea funcțiilor și a atribuțiilor ce-i revin potrivit prezentei legi, Consiliul emite decizii, instrucțiuni și recomandări, în prezența a cel puțin 8 membri și cu votul a cel puțin 6 membri.

(2) Ședințele Consiliului sunt publice, cu excepția cazului în care se propune președintele și se alege vicepreședintele, în conformitate cu prevederile art. 14 alin. (1) și (3).

(3) Votul este totdeauna deschis, cu excepția situațiilor prevăzute la art. 14 alin. (1) și (3).

(4) Exprimarea fiecărui vot deschis este însoțită de motivarea acestuia.

(5) Deciziile Consiliului, inclusiv motivarea acestora, sunt publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(6) Instrucțiunile și recomandările emise de Consiliu se fac publice.

(7) Actele cu caracter normativ emise de Consiliu pot fi contestate la instanța de contencios administrativ de către orice persoană care se consideră prejudiciată de acestea.

Art. 16. – (1) Activitatea Consiliului este finanțată de la bugetul de stat și din venituri extrabugetare.

(2) Președintele Consiliului este ordonator principal de credite.

Art. 17. – (1) Consiliul este autorizat:

a) să stabilească condițiile, criteriile și procedura pentru acordarea licențelor audiovizuale;

b) să stabilească procedura de acordare a autorizației de retransmisie;

c) să elibereze licențe audiovizuale și autorizații de retransmisie pentru exploatarea serviciilor de programe de radiodifuziune și televiziune și să emită decizii de autorizare audiovizuală;

d) să emită, în aplicarea dispozițiilor prezentei legi, decizii cu caracter de norme de reglementare în vederea realizării atribuțiilor sale prevăzute expres în prezenta lege și, cu precădere, cu privire la:

- asigurarea informării corecte a opiniei publice;

- urmărirea exprimării corecte în limba română și în limbile minorităților naționale;

- asigurarea echidistanței și a pluralismului;

- transmiterea informațiilor și comunicatelor oficiale ale autorităților publice cu privire la calamități naturale, starea de necesitate sau de urgență, starea de asediu ori de conflict armat;

- protecția minorilor;

- apărarea demnității umane;

- politici nediscriminatorii cu privire la rasă, sex, naționalitate, religie, convingeri politice și orientări sexuale;
 - exercitarea dreptului la replică;
 - publicitate, inclusiv publicitatea electorală, și teleshopping;
 - sponsorizare;
 - programarea și difuzarea emisiunilor ori programelor privind campaniile electorale;
 - responsabilitățile culturale ale radiodifuzorilor;
- e) să elaboreze instrucțiuni și să emită recomandări pentru desfășurarea activităților în domeniul comunicării audiovizuale.

(2) Consiliul este consultat în procesul de definire a poziției României și poate participa, prin reprezentanți, la negocierile internaționale cu privire la domeniul audiovizual.

(3) Consiliul este consultat cu privire la toate proiectele de acte normative prin care se reglementează activități din domeniul audiovizual ori în legătură cu acesta.

(4) Consiliul este autorizat să solicite și să primească de la radiodifuzori și distribuitori de servicii de programe audiovizuale orice date, informații și documente care privesc îndeplinirea atribuțiilor sale, având obligația să păstreze confidențialitatea datelor care nu au caracter public.

Art. 18. – (1) Consiliul își elaborează propriul regulament de organizare și funcționare, care se aprobă cu votul majorității membrilor săi.

(2) În vederea exercitării atribuțiilor, Consiliul își constituie o structură funcțională proprie, inclusiv structuri teritoriale de control și monitorizare, care sunt prevăzute în regulamentul propriu de organizare și funcționare.

(3) Personalul de specialitate al Consiliului este alcătuit din funcționari publici și personal încadrat cu contract individual de muncă, salarizați potrivit prevederilor art. 98.

(4) Funcționarii publici din cadrul Consiliului nu pot fi membri în consiliile de administrație ale radiodifuzorilor publici sau privați, în organele de conducere ale radiodifuzorilor și nici nu pot să exercite funcții sau să dețină acțiuni sau părți sociale într-o societate comercială titulară a unei licențe audiovizuale.

(5) În scopul aplicării dispozițiilor prevăzute la alin.(4), funcționarii publici din cadrul Consiliului vor depune la președintele Consiliului o declarație de conformare pe proprie răspundere.

Art. 19. – (1) În vederea stabilirii strategiei în domeniul utilizării frecvențelor radioelectrice, a Planului național de frecvențe radioelectrice alocate comunicării audiovizuale și pentru analizarea problemelor legate de utilizarea spectrului radioelectric destinat comunicării audiovizuale, precum și a celor privind noile dezvoltări tehnologice cu impact asupra comunicării audiovizuale, se instituie o Comisie Mixtă Consultativă, compusă din 3 membri propuși de Consiliu și 3 membri propuși de Autoritatea Națională de Reglementare în Comunicații.

(2) Comisia Mixtă Consultativă adoptă propriul regulament de organizare și funcționare, care va fi aprobat de conducerile celor două autorități.

Art. 20. – (1) Activitatea Consiliului este analizată de către Parlament, prin dezbateră raportului anual, care se prezintă pentru anul anterior, și ori de câte ori comisiile de specialitate ale Parlamentului solicită președintelui Consiliului rapoarte specifice.

(2) Raportul anual de activitate a Consiliului se depune la comisiile de specialitate ale Parlamentului, până la data de 15 aprilie.

(3) În situația în care comisiile de specialitate resping raportul anual al Consiliului, acesta este obligat ca, în termen de 30 de zile, să prezinte comisiilor reunite un program de măsuri concrete pentru remedierea lipsurilor semnalate, program ce va fi depus spre dezbateră și aprobare comisiilor de specialitate ale Parlamentului.

(4) Raportul comisiilor de specialitate asupra raportului anual de activitate a Consiliului și, după caz, programul de măsuri se supun dezbaterii în plenul Camerelor reunite ale Parlamentului, în prezența membrilor Consiliului.

(5) Membrii Consiliului au obligația să-și însușească concluziile rezultate în urma dezbaterilor și să-și asume răspunderea pentru îndeplinirea programului de măsuri stabilit prin hotărâre a Parlamentului.

(6) Raportul comisiilor de specialitate se referă la legalitatea activităților Consiliului, precum și corectitudinea și transparența operațiunilor financiare.

(7) În îndeplinirea misiunii sale de garant al interesului public, Consiliul are obligația de a publica rapoarte periodice privind modul în care își exercită atribuțiile.

CAPITOLUL III

Conținutul comunicării audiovizuale

Art. 21. – (1) Evenimentele de importanță majoră pot fi difuzate în exclusivitate numai dacă difuzarea nu privează o parte importantă a publicului din România de posibilitatea de a le urmări în direct sau în transmisie decalată în cadrul unui serviciu de programe cu acces liber.

(2) Lista evenimentelor considerate de importanță majoră se stabilește prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Consiliului și va fi comunicată Comisiei Europene; modificările ulterioare urmează aceeași procedură. În perioada de preaderare la Uniunea Europeană, lista își va produce efectele după publicarea hotărârii în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(3) Prin hotărârea Guvernului menționată la alin. (2) se precizează procentul din populație care reprezintă o parte importantă a publicului; prin aceeași hotărâre se stabilește pentru fiecare eveniment de importanță majoră dacă difuzarea în direct a acestuia se va face în tot sau în parte, ori dacă, acolo unde interesul public o cere, difuzarea decalată a acestuia se va face în tot sau în parte.

(4) Exercițarea de către radiodifuzorii aflați în jurisdicția României a drepturilor exclusive de difuzare a unor evenimente declarate de un stat membru al Uniunii Europene ca fiind de importanță majoră și care sunt cuprinse în lista publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nu poate priva o parte importantă a publicului din respectivul stat de posibilitatea de a urmări acele evenimente, în direct sau decalat, conform prevederilor stabilite de acel stat membru.

Art. 22. – (1) De la data aderării, orice radiodifuzor aflat în jurisdicția României va rezerva operelor europene o proporție majoritară din timpul său de difuzare, cu excepția timpului consacrat informațiilor, manifestărilor sportive, jocurilor, publicității, precum și serviciilor de teletext și teleshopping.

(2) Până la data aderării, va fi rezervată o proporție semnificativă operelor audiovizuale românești. Această proporție, având

în vedere responsabilitățile informaționale, educaționale, culturale și de divertisment ale radiodifuzorului față de publicul său, va fi realizată progresiv, pe baza unor criterii corespunzătoare.

(3) Consiliul va urmări aplicarea prevederilor alin. (1) și (2).

(4) Mecanismele complete ale măsurilor de implementare vor fi stabilite de Consiliu.

Art. 23. – (1) În sensul prezentei legi, sunt *opere europene*:

a) opere originare din România sau din statele membre ale Uniunii Europene;

b) opere originare din țerte state europene care sunt parte la Convenția europeană privind televiziunea transfrontieră, care îndeplinesc condițiile prevăzute la alin. (3);

c) opere originare din alte state europene și care îndeplinesc condițiile menționate la alin. (4).

(2) Prevederile alin. (1) lit. b) și c) sunt aplicabile sub rezerva neadoptării de către statele respective a unor măsuri discriminatorii împotriva operelor provenite din România sau din statele membre ale Uniunii Europene.

(3) Operele menționate la alin. (1) lit. a) și b) sunt opere realizate în principal de către autori și lucrători rezidenți într-unul din statele respective, care îndeplinesc una din următoarele condiții:

a) sunt realizate de unul sau mai mulți producători stabiliți în unul sau mai multe dintre statele respective;

b) producția acestor opere este supervizată și controlată efectiv de către unul sau mai mulți producători stabiliți în unul sau mai multe dintre statele respective;

c) contribuția coproducătorilor din aceste state la totalul costurilor de coproducție este preponderentă, iar coproducția nu este controlată de unul sau mai mulți producători stabiliți în afara statelor respective.

(4) Operele menționate la alin. (1) lit. c) sunt opere realizate exclusiv sau în coproducție cu producători stabiliți în unul sau mai multe țerte state europene cu care România sau Uniunea Europeană au încheiat acorduri referitoare la sectorul audiovizual, dacă aceste opere sunt realizate în principal de către autori și lucrători rezidenți în unul sau mai multe state europene.

(5) Operele care nu sunt considerate opere europene, în sensul alin. (1), dar care sunt realizate în baza unor tratate bilaterale de

coproducție încheiate cu terțe țări, vor fi considerate opere europene, în scopul aplicării prevederilor prezentei legi, dacă coproducătorii din România sau din statele membre ale Uniunii Europene furnizează un procent majoritar din totalul costurilor producției, iar aceasta nu este controlată de unul sau mai mulți producători stabiliți în afara României și a statelor membre ale Uniunii Europene.

(6) Operele care nu sunt opere europene, în sensul alin. (1) și (5), dar care sunt realizate în principal de către autori și lucrători rezidenți în România sau în statele membre ale Uniunii Europene, vor fi considerate opere europene, în scopul aplicării prezentei legi, într-un procent corespunzător procentului contribuției coproducătorilor din România sau din statele membre ale Uniunii Europene la totalul costurilor de producție.

Art. 24. – (1) Orice radiodifuzor aflat sub jurisdicția României va rezerva operelor europene create de producători independenți față de acei radiodifuzori cel puțin 10% din timpul său de difuzare, cu excepția timpului consacrat informațiilor, manifestărilor sportive, jocurilor, publicității, precum și serviciilor de teletext și teleshopping sau cel puțin 10 % din bugetul său de programe.

(2) În operele europene create de producători independenți va fi inclusă o proporție corespunzătoare de opere recente, respectiv de opere difuzate în următorii cinci ani după producerea lor.

(3) Un producător este independent față de un anumit radiodifuzor dacă activitatea sa de realizare a unor producții audiovizuale este susținută financiar într-o proporție mai mică de 25% din aceleași surse cu serviciul de programe în cadrul căruia se difuzează producția sa și dacă deține mai puțin de 25% din capitalul societății care finanțează serviciul de programe în cauză

Art. 25 . – Prevederile art. 22 – 24 nu se vor aplica serviciilor de programe destinate unei audiențe locale, asigurate de radiodifuzori care nu fac parte dintr-o rețea națională.

Art. 26. – Difuzarea unei opere cinematografice se poate face numai în perioadele anume prevăzute în contractele încheiate cu deținătorii drepturilor de autor.

Art. 27. – (1) Publicitatea și teleshopping-ul se difuzează grupat, trebuie să fie ușor de identificat prin marcaje corespunzătoare și trebuie să fie separate de alte părți ale serviciului de programe prin semnale optice și acustice.

(2) Spoturile publicitare și de teleshopping pot fi difuzate izolat numai în cazuri excepționale stabilite ca atare de Consiliu.

(3) Tehnicile subliminale sunt interzise în publicitate și teleshopping.

(4) Publicitatea mascată și teleshopping-ul mascat sunt interzise.

Art. 28. – (1) Inserarea spoturilor publicitare, inclusiv a celor autopromoționale sau de teleshopping, se poate face numai între programe. Dacă se respectă condițiile prevăzute la alin. (4) – (7), spoturile de publicitate sau de teleshopping pot fi inserate și în timpul unui program, astfel încât:

a) integritatea și valoarea programului respectiv să nu fie prejudiciate, ținând cont de pauzele firești ale acestuia și de durata și natura sa;

b) drepturile de autor să nu fie prejudiciate.

(2) Societatea Română de Radiodifuziune și Societatea Română de Televiziune, în calitate de servicii publice, pot insera spoturi publicitare, inclusiv autopromoționale sau de teleshopping, numai între programe.

(3) În cadrul programelor alcătuite din părți autonome sau în cadrul difuzării unor competiții sportive ori a altor evenimente sau emisiuni structurate similar care conțin pauze, spoturile de publicitate și teleshopping pot fi introduse doar între părți sau în pauze.

(4) Difuzarea operelor audiovizuale, cum sunt filmele cinematografice sau filmele realizate pentru televiziune, cu excepția serialelor, foiletoanelor, programelor distractive și a documentarelor, dacă durata lor programată este mai mare de 45 de minute, poate fi întreruptă o singură dată pentru fiecare interval de 45 de minute; o nouă întrerupere este permisă numai dacă durata lor programată este cu cel puțin 20 de minute mai mare decât două sau mai multe perioade complete de 45 de minute.

(5) Dacă un program de televiziune, altul decât cele menționate la alin. (3), este întrerupt de spoturi de publicitate sau de teleshopping,

trebuie să existe un interval de minimum 20 de minute între două pauze publicitare succesive în interiorul programului respectiv.

(6) Este interzisă inserarea de publicitate sau teleshopping în cadrul difuzării oficierii unui serviciu religios.

(7) Programele de știri și reportajele de politică internă, documentarele, programele religioase și programele pentru copii, a căror durată programată este mai mică de 30 de minute, nu pot fi întrerupte de publicitate sau teleshopping; dacă durata programată a acestora este de cel puțin 30 de minute, atunci se vor aplica, corespunzător, dispozițiile alin. (5).

Art. 29. – (1) Publicitatea, inclusiv publicitatea autopromoțională, și teleshopping-ul trebuie să respecte următoarele condiții:

a) să nu afecteze dezvoltarea fizică, psihică sau morală a minorilor;

b) să nu prejudicieze demnitatea umană;

c) să nu includă nici o formă de discriminare pe motiv de rasă, religie, naționalitate, sex sau orientare sexuală;

d) să nu aducă ofensă convingerilor religioase sau politice ale telespectatorilor și radioascultătorilor;

e) să nu stimuleze comportamente dăunătoare sănătății sau siguranței populației;

f) să nu stimuleze comportamente dăunătoare mediului înconjurător;

g) să nu stimuleze comportamente indecente sau imorale;

h) să nu promoveze, direct sau indirect, practici oculte.

(2) Publicitatea și teleshopping-ul care aduc atingere intereselor legale ale consumatorilor sunt interzise.

Art. 30. – Orice formă de publicitate sau teleshopping pentru țigări sau pentru alte produse din tutun este interzisă.

Art. 31. – Publicitatea sau teleshopping-ul pentru produsele medicale și tratamentele medicale pentru care este necesară o prescripție medicală sunt interzise.

Art. 32. – Publicitatea și teleshopping-ul pentru băuturi alcoolice trebuie să respecte următoarele condiții:

a) să nu fie adresate minorilor sau să prezinte minori consumând băuturi alcoolice;

b) să nu stabilească o legătură între consumul de alcool și îmbunătățirea calităților fizice, psihice sau a abilității în conducerea de vehicule;

c) să nu sugereze că, prin consumul de alcool, se pot obține performanțe sociale sau sexuale;

d) să nu sugereze că alcoolul are calități terapeutice sau că acesta este stimulent, sedativ sau mijloc de rezolvare a problemelor personale;

e) să nu încurajeze consumul exagerat de alcool și să nu pună într-o lumină negativă consumul moderat sau abținerea de la consumul de băuturi alcoolice;

f) să nu prezinte drept o calitate conținutul ridicat în alcool al băuturilor.

Art. 33. – (1) Publicitatea nu trebuie să provoace nici o daună morală, fizică sau intelectuală minorilor și, în special:

a) să nu instige în mod direct minorii să cumpere un produs sau serviciu, prin exploatarea lipsei de experiență sau a credulității acestora;

b) să nu încurajeze în mod direct minorii să-și convingă părinții sau pe alte persoane să cumpere bunurile sau serviciile care fac obiectul publicității;

c) să nu exploateze încrederea specială pe care minorii o au în părinți, profesori sau alte persoane;

d) să nu prezinte în mod nejustificat minori în situații periculoase.

(2) Teleshopping-ul trebuie să respecte condițiile menționate la alin.(1) și să nu încite minorii să încheie contracte pentru vânzarea sau închirierea de bunuri ori servicii.

Art. 34. – (1) Programele sponsorizate trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) conținutul și programarea acestora nu trebuie, în nici o circumstanță, să fie influențate de sponsor, astfel încât să nu fie afectate independența editorială și responsabilitatea radiodifuzorului în raport cu programele respective;

b) denumirea sau marca sponsorului trebuie să fie distinct evidențiate ca atare pe parcursul programelor respective;

c) să nu încurajeze achiziționarea sau închirierea produselor ori a serviciilor sponsorului sau ale unui terț, în particular prin referiri promoționale speciale la aceste produse ori servicii.

(2) Nici un program nu poate fi sponsorizat de către persoane fizice sau juridice a căror activitate principală este fabricarea sau comercializarea țigărilor sau a altor produse din tutun.

(3) Sponsorizarea programelor de către persoane ale căror activități includ fabricarea sau comercializarea produselor medicale sau a tratamentelor medicale se poate face numai prin promovarea numelui sau imaginii persoanei respective.

(4) Programele de știri și emisiunile informative pe teme politice nu pot fi sponsorizate.

Art. 35. – (1) Timpul de difuzare dedicat publicității, cu excepția ferestrelor de teleshopping prevăzute la art. 36, nu poate depăși 15 % din timpul de difuzare, iar împreună cu spoturile de teleshopping nu poate depăși 20% din timpul zilnic de difuzare.

(2) Durata spoturilor de publicitate și a spoturilor de teleshopping nu poate depăși 12 minute din timpul oricărei ore date; în cazul televiziunii publice, durata acestora nu poate depăși 8 minute din timpul oricărei ore date.

(3) În vederea aplicării dispozițiilor prezentului articol, publicitatea nu include:

a) anunțurile făcute de radiodifuzor în legătură cu propriile programe și produsele auxiliare direct derivate din aceste programe;

b) anunțurile de interes public și apelurile în scopuri caritabile transmise gratuit.

Art. 36. – (1) Ferestrele dedicate transmisiei teleshopping-ului de către un serviciu de programe care nu este dedicat exclusiv teleshopping-ului trebuie să aibă o durată neîntreruptă de minimum 15 minute.

(2) Numărul maxim de ferestre va fi de 8 pe zi; durata lor cumulată nu va depăși 3 ore zilnic. Acestea trebuie să fie delimitate prin semnale optice sau acustice corespunzătoare.

Art. 37. – Dispozițiile prezentei legi se vor aplica în mod corespunzător serviciilor de programe dedicate exclusiv

teleshopping-ului, inclusiv în ceea ce privește limitarea duratei publicității, în condițiile art. 35 alin. (1).

Art. 38. – Dispozițiile prezentei legi se vor aplica în mod corespunzător serviciilor de programe dedicate exclusiv auto-promovării, inclusiv cu privire la limitarea duratei celorlalte forme de publicitate, în condițiile art. 35 alin. (1) și (2).

Art. 39. – (1) Este interzisă difuzarea de programe care pot afecta grav dezvoltarea fizică, mentală sau morală a minorilor, în special programele care conțin pornografie sau violență nejustificată.

(2) Difuzarea programelor care pot afecta dezvoltarea fizică, mentală sau morală a minorilor se poate face numai dacă, prin alegerea intervalului orar de difuzare sau datorită mijloacelor tehnice necesare recepției, minorii nu au acces audio sau video la programele respective.

(3) Difuzarea programelor prevăzute la alin. (2) se poate face numai după prezentarea unei atenționări acustice sau grafice, pe toată durata programului asigurându-se prezența unui simbol vizual de avertizare.

Art. 40. – Este interzisă difuzarea de programe care conțin orice formă de incitare la ură pe considerente de rasă, religie, naționalitate, sex sau orientare sexuală.

Art. 41. – (1) Orice persoană fizică sau juridică, indiferent de naționalitate, ale cărei drepturi sau interese legitime, în special reputația și imaginea publică, au fost lezate prin prezentarea de fapte inexacte în cadrul unui program, beneficiază de dreptul la replică sau la rectificare.

(2) Consiliul va adopta procedura necesară exercitării efective a dreptului la replică sau la rectificare, precum și orice alte măsuri necesare, inclusiv sancțiuni, în vederea garantării dreptului la replică sau la rectificare într-o limită rezonabilă de timp de la primirea cererii solicitantului.

(3) Difuzarea rectificării sau acordarea dreptului la replică nu exclude dreptul persoanei lezate să se adreseze instanțelor judecătorești.

Art. 42. – (1) Pentru încurajarea și facilitarea exprimării pluraliste a curentelor de opinie, radiodifuzorii au obligația de a reflecta campaniile electorale în mod echitabil, echilibrat și imparțial.

(2) În aplicarea corectă a prevederilor alin. (1), Consiliul va emite norme cu caracter obligatoriu, va controla respectarea prevederilor legale și ale normelor emise și va sancționa încălcarea acestora.

CAPITOLUL IV

Regimul juridic al proprietății în domeniul audiovizual

Art. 43. – (1) Radiodifuzorii sunt persoane de drept public sau privat.

(2) Regimul radiodifuzorilor de drept public se reglementează prin lege organică.

(3) Radiodifuzorii de drept privat care sunt persoane juridice se constituie și funcționează sub forma societăților comerciale.

(4) Dreptul de proprietate asupra acțiunilor sau a părților sociale se poate transfera în conformitate cu prevederile prezentei legi și cu condiția să nu aducă atingere drepturilor și obligațiilor prevăzute în licența sau licențele deținute de societatea comercială respectivă.

(5) Orice persoană fizică sau juridică ce deține sau dobândește o cotă egală sau mai mare de 10% din capitalul ori drepturile de vot ale unei societăți comerciale titulare de licență audiovizuală ori de licență de emisie sau ale unei societăți care controlează o societate titulară a unei astfel de licențe are obligația de a notifica această situație Consiliului, în termen de o lună de la data la care a ajuns la această cotă.

(6) Acțiunile reprezentând capitalul social al societăților comerciale pe acțiuni nu pot fi decât nominative

(7) Este interzisă utilizarea numelui unei alte persoane, în orice mod, de către o societate comercială care solicită acordarea unei licențe audiovizuale sau de emisie sau a oricărei alte autorizații privind un serviciu de comunicare audiovizuală ori care controlează o societate titulară a unei astfel de licențe ori autorizații, în scopul eludării prevederilor prezentei legi.

Art. 44. – (1) Pentru a proteja pluralismul și diversitatea culturală, concentrarea proprietății și extinderea cotei de audiență în domeniul audiovizual sunt limitate la dimensiuni care să asigure eficiența economică, dar care să nu genereze apariția de poziții dominante în formarea opiniei publice.

(2) În înțelesul prezentei legi și pentru determinarea cotei de piață a serviciilor de programe, se consideră că:

a) *piața serviciilor de programe de televiziune* cuprinde toate serviciile de programe difuzate la nivel național de radiodifuzorii aflați în jurisdicția României, inclusiv serviciile publice de programe de televiziune cu acoperire națională;

b) *piața serviciilor de programe de radiodifuziune sonoră* cuprinde toate serviciile de programe difuzate la nivel național de radiodifuzorii aflați în jurisdicția României, inclusiv serviciile publice de programe de radiodifuziune cu acoperire națională.

(3) Se consideră că un radiodifuzor deține o poziție dominantă în formarea opiniei publice, la nivel național, în cazul în care cota sa de piață depășește 30 % din piața serviciilor de programe, difuzate la nivel național.

(4) Determinarea cotei de piață a fiecărui radiodifuzor național, regional și local se face anual, prin media cotei de piață înregistrată în cursul anului respectiv, pe toată durata de difuzare.

(5) Măsurarea cotelor de piață se realizează prin sistem electronic.

(6) Audiența și cotele de piață ale posturilor de radio se măsoară prin procedura interviuării directe.

(7) Prevederile alin. (3) nu se aplică serviciilor publice de radiodifuziune și televiziune

(8) O persoană fizică sau juridică, română sau străină, poate deține cel mult două licențe audiovizuale de același tip în aceeași unitate administrativ-teritorială sau zonă, fără posibilitatea de a deține exclusivitatea.

(9) O persoană fizică sau juridică poate fi investitor sau acționar majoritar, direct sau indirect, la o singură societate de comunicație audiovizuală, iar la altele poate deține cel mult 20% din capitalul social.

(10) În sensul prezentei legi:

a) licența de emisie națională dă dreptul la o difuzare a cărei zonă geografică de acoperire cuprinde o audiență potențială de peste 60% din populația recenzată a țării;

b) licența de emisie regională dă dreptul la o difuzare a cărei zonă geografică de acoperire reprezintă o audiență potențială cuprinsă între 3% și 20% din populația recenzată de pe teritoriul a 3 până la 8 județe;

c) licența de emisie locală este licența a cărei zonă geografică de acoperire și a cărei audiență potențială sunt mai mici decât cele prevăzute pentru o licență regională;

d) licențele acordate pentru municipiul București sunt considerate licențe locale.

Art. 45. – (1) Măsurarea audiențelor și a cotelor de piață va fi realizată în conformitate cu standardele și uzanțele internaționale de instituții specializate desemnate prin licitație.

(2) Licitația va fi organizată de către o comisie formată din 5 reprezentanți ai radiodifuzorilor, 5 reprezentanți ai agenților de publicitate și 5 reprezentanți ai Consiliului.

(3) Prima licitație se va organiza în cel mult un an de la intrarea în vigoare a prezentei legi, iar următoarele se vor organiza din patru în patru ani.

(4) Consiliul va beneficia, gratuit, de rezultatele măsurătorilor.

Art. 46. – (1) La nivel regional și local, determinarea poziției dominante în formarea opiniei publice se face luându-se în considerare cota de piață a serviciilor de programe de televiziune și a serviciilor de programe de radiodifuziune sonoră, cu acoperire regională sau locală.

(2) Se consideră că un radiodifuzor deține o poziție dominantă în formarea opiniei publice, la nivel regional sau local, în cazul în care cota de piață cumulată a serviciilor de programe de televiziune și/sau, după caz, de radiodifuziune, difuzate în zona respectivă, depășește 25%, cumulată, din piața serviciilor de programe de televiziune și de radiodifuziune difuzate la nivel regional sau local.

(3) Pentru determinarea cotei de piață a fiecărui radiodifuzor se aplică prevederile art. 44 alin (4) – (6).

Art. 47. – (1) Prin derogare de la prevederile art. 43, se pot acorda licențe audiovizuale autorităților publice locale, cu condiția:

a) să nu existe nici o altă licență audiovizuală pentru un serviciu de programe local;

b) să ofere exclusiv servicii de informare privind comunitatea respectivă.

(2) În cazul acordării unei alte licențe audiovizuale, licența acordată în condițiile alin. (1) se retrage de drept.

Art. 48. – Orice persoană juridică titulară a unei licențe audiovizuale are obligația de a pune în permanență la dispoziția publicului următoarele categorii de informații:

- a) denumirea, statutul juridic și sediul social;
- b) numele reprezentantului legal și ale principalilor asociați ori acționari;
- c) numele persoanelor responsabile de conducerea societății comerciale și ale celor care își asumă, în principal, responsabilitatea editorială;
- d) lista publicațiilor editate de persoana juridică respectivă și lista celorlalte servicii de programe pe care le asigură.

Art. 49. – Funcționarea radiodifuzorilor este supusă regulilor de transparență, potrivit cărora persoanele care exploatează un serviciu de programe sunt obligate să aducă la cunoștința Consiliului următoarele:

- a) schimbările intervenite în cursul exploatării serviciului în ceea ce privește categoriile de date menționate la art. 48;
- b) alte categorii de date privind funcționarea serviciului, după intrarea acestuia în activitate.

CAPITOLUL V

Licențe și autorizații

Art. 50. – Difuzarea unui serviciu de programe de către un radiodifuzor aflat în jurisdicția României se poate face numai în baza licenței audiovizuale și, după caz, și a licenței de emisie.

Art. 51. – Procedura și condițiile de eliberare și modificare a licenței audiovizuale se stabilesc prin decizie a Consiliului.

Art. 52. – (1) Licența audiovizuală se eliberează fie în baza unui concurs, în cazul unui serviciu de programe difuzat pe cale radioelectrică terestră, fie în baza unei decizii a Consiliului, în cazul unui serviciu de programe difuzat prin orice alte mijloace de telecomunicații.

(2) La concursul pentru obținerea licenței audiovizuale pot participa numai solicitanții care au obținut, în prealabil, avizul tehnic

eliberat de Autoritatea Națională de Reglementare în Comunicații, în condițiile stabilite de aceasta.

(3) Licențele audiovizuale pentru serviciile publice de radiodifuziune și de televiziune se eliberează fără concurs.

(4) Difuzarea pe cale radioelectrică terestră a serviciilor publice de radiodifuziune și de televiziune se realizează de către un operator de rețele de telecomunicații, în baza licenței acordate acestuia de Autoritatea Națională de Reglementare în Comunicații.

Art. 53. – Nu pot solicita licență audiovizuală societățile comerciale în care un asociat sau un acționar care deține o cotă mai mare de 10% din capitalul ori din drepturile de vot ale societății a fost condamnat penal prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă.

Art. 54. – Licența audiovizuală cuprinde:

- a) numărul licenței;
- b) datele de identificare a titularului acesteia;
- c) tipul serviciului de programe;
- d) denumirea și elementele de identificare a serviciului de programe;
- e) formatul de principiu al serviciului de programe și structura programelor;
- f) zona de difuzare;
- g) perioada de valabilitate;
- h) taxele și tarifele care trebuie achitate;
- i) mijlocul de telecomunicații folosit pentru difuzare și deținătorul acestuia;
- j) frecvența sau frecvențele asignate, după caz.

Art. 55. – (1) Licența audiovizuală se acordă pentru o perioadă de 9 ani, atât în domeniul radiodifuziunii sonore, cât și în cel al televiziunii.

(2) Termenul curge:

a) de la data obținerii autorizației tehnice de funcționare, în cazul difuzării pe cale radioelectrică terestră;

b) de la data obținerii deciziei de autorizare audiovizuale, în cazul difuzării prin orice alte mijloace de telecomunicații.

(3) Licența poate fi prelungită pentru o perioadă de încă 9 ani, în condițiile stabilite de Consiliu.

Art. 56. – (1) Licența audiovizuală poate fi cedată către un terț, numai cu acordul Consiliului și cu asumarea de către noul titular a tuturor obligațiilor decurgând din licență.

(2) Fac excepție de la prevederile alin. (1) licențele acordate instituțiilor de învățământ, cultelor și autorităților administrației publice.

(3) Decizia Consiliului va fi emisă în termen de 30 de zile de la data solicitării.

Art. 57. – (1) Licența audiovizuală se retrage de către Consiliu în următoarele situații:

a) titularul nu începe difuzarea serviciului de programe, în condițiile stabilite prin licență, în termen de 12 luni de la obținerea licenței audiovizuale, cu excepția cazului în care difuzarea se face pe cale radioelectrică terestră; consiliul poate acorda o prelungire de încă 6 luni în situații justificate;

b) titularul încetează să difuzeze serviciul de programe pentru care i s-a acordat licența audiovizuală mai mult de 45 de zile, pentru motive de natură tehnică, și mai mult de 96 de ore, pentru orice alte motive;

c) ca urmare a încălcării normelor privind regimul proprietății în audiovizual, până la încadrarea în cota de piață admisă;

d) titularul nu depune la Consiliu, în termen de 6 luni de la data aplicării unei amenzi, dovada achitării acesteia;

e) la cererea titularului.

(2) Licența audiovizuală pentru difuzarea serviciului de programe pe cale radioelectrică terestră se retrage și în următoarele situații:

a) titularul nu obține, din motive care îi sunt imputabile, decizia de autorizare audiovizuală, în termen de 60 de zile de la data obținerii autorizației tehnice de funcționare;

b) ca urmare a retragerii licenței de emisie.

Art. 58. – (1) Difuzarea serviciului de programe poate începe după obținerea deciziei de autorizare audiovizuală.

(2) Decizia de autorizare audiovizuală se acordă de Consiliu, în termen de 30 de zile de la data obținerii de către titularul de licență audiovizuală a documentului de autorizare corespunzător, emis de Autoritatea Națională de Reglementare în Comunicații.

Art. 59. – (1) În cazul în care difuzarea unui serviciu de programe implică utilizarea unei frecvențe radioelectrice terestre, ea se face în baza licenței audiovizuale, precum și a licenței de emisie, care se acordă, în mod obligatoriu, de către Autoritatea Națională de Reglementare în Comunicații, titularului de licență audiovizuală, în condițiile prezentei legi.

(2) Este interzisă operarea și exploatarea licențelor audiovizuale de către alte persoane decât deținătorii de drept ai acestora.

Art. 60. – Procedura și condițiile de eliberare și modificare a licenței de emisie se stabilesc de Autoritatea Națională de Reglementare în Comunicații.

Art. 61. – (1) Licența de emisie se acordă pentru o perioadă de 9 ani, atât în domeniul radiodifuziunii sonore, cât și în cel al televiziunii.

(2) Termenul curge de la data emiterii autorizației tehnice de funcționare.

(3) Licența poate fi prelungită pentru încă o perioadă de 9 ani, în condițiile stabilite de Autoritatea Națională de Reglementare în Comunicații.

Art. 62. – (1) Titularul licenței de emisie are obligația de a plăti anual, anticipat, un tarif de utilizare a spectrului, stabilit de Autoritatea Națională de Reglementare în Comunicații.

(2) În cazul în care titularul licenței de emisie utilizează rețele de emisie închiriate, plata tarifului de utilizare a spectrului cade în sarcina proprietarului rețelei.

(3) Obligația de plată a tarifului corespunzător primului an de emisie devine scadentă în 15 zile de la obținerea licenței de emisie.

(4) Tariful prevăzut la alin. (1) se achită Inspectoratului General pentru Comunicații și Tehnologia Informației.

(5) Dispozițiile prezentului articol nu se aplică serviciilor publice de radiodifuziune și televiziune.

Art. 63. – Monitorizarea și controlul parametrilor prevăzuți în licența de emisie față de reglementările tehnice în vigoare din domeniul radiocomunicațiilor, respectiv, monitorizarea și controlul acestora pe parcursul perioadei de valabilitate a licenței se realizează, direct sau prin intermediul unei alte persoane juridice de drept public sau privat, de

către Autoritatea Națională de Reglementare în Comunicații, în baza unei proceduri stabilite de aceasta.

Art. 64. – Autoritatea Națională de Reglementare în Comunicații poate modifica, din motive tehnice sau din motive ce țin de schimbarea Planului Național de Alocare a Frecvențelor, frecvența și datele tehnice ale acesteia prevăzute în licența de emisie, fără întreruperea serviciului și cu asigurarea unei recepții de calitate echivalentă.

Art. 65. – Licența de emisie se retrage de către Autoritatea Națională de Reglementare în Comunicații în următoarele situații:

a) titularul nu obține, din motive care îi sunt imputabile, autorizația tehnică de funcționare, în termen de 12 luni de la data obținerii licenței de emisie;

b) titularul nu obține, din motive care îi sunt imputabile, decizia de autorizare audiovizuală, în termen de cel mult 60 de zile de la data obținerii autorizației tehnice de funcționare;

c) pentru încălcarea obligațiilor prevăzute în licența de emisie;

d) ca urmare a retragerii licenței audiovizuale;

e) titularul nu depune la autoritatea de reglementare în comunicații, în termen de 45 de zile de la scadența obligației anuale de plată, dovada achitării tarifului de utilizare a spectrului, aferent anului respectiv;

f) titularul nu depune la autoritatea de reglementare în comunicații, în termen de 6 luni de la data aplicării unei amenzi, dovada achitării acesteia;

g) la cererea titularului;

h) încetează să mai emită, pentru mai mult de 45 de zile, pentru motive de natură tehnică și mai mult de 96 de ore, din orice alte motive.

Art. 66. – Licența de emisie poate fi cedată către un terț numai împreună cu licența audiovizuală, cu acordul prealabil al Consiliului și al Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații, și cu asumarea de către noul titular a tuturor obligațiilor decurgând din licențe.

Art. 67. – În termen de 6 luni de la intrarea în vigoare a prezentei legi, Consiliul va elabora strategia de acoperire a teritoriului cu servicii de programe audiovizuale și va nominaliza regiunile și

localitățile acoperite de acestea și o va trimite Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații.

Art. 68. – În scopul garantării interesului public, Consiliul revizuieste anual strategia de acoperire a teritoriului național cu servicii de programe audiovizuale.

Art. 69. – (1) Autoritatea Națională de Reglementare în Comunicații elaborează Planul național al frecvențelor radioelectrice, denumit, în continuare, Plan.

(2) Prin Plan se face stabilirea frecvențelor destinate difuzării serviciilor de programe audiovizuale.

(3) Planul este elaborat în termen de 6 luni de la primirea strategiei de acoperire a teritoriului cu servicii de programe audiovizuale, cu respectarea tratatelor și a acordurilor internaționale la care România este parte.

Art. 70. – Planul va cuprinde toate frecvențele, precum și datele tehnice asociate, pentru difuzarea serviciilor de programe audiovizuale destinate publicului, cu precizarea caracterului local, regional sau național al acestora.

Art. 71. – Prin Plan sunt disponibile cel puțin 4 rețele naționale de radiodifuziune sonoră și 3 rețele naționale de radiodifuziune televizată, care se asignează astfel:

a) 2 rețele naționale în FM destinate radiodifuzorului public – Societatea Română de Radiodifuziune, în banda CCIR, o rețea națională în AM, o rețea pentru posturile regionale și locale în AM și FM, precum și frecvențe de emisie în bandă de unde ultracurte, pentru difuzarea emisiunilor pentru străinătate;

b) 2 rețele destinate radiodifuzorilor de radiodifuziune privați;

c) 2 rețele destinate radiodifuzorului public – Societatea Română de Televiziune;

d) o rețea destinată radiodifuzorilor de televiziune privați.

Art. 72. – Planul se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, în termen de 30 de zile de la aprobare.

Art. 73. – Utilizarea stațiilor de emisie sau a rețelelor de telecomunicații, aflate sub jurisdicția României, în scopul difuzării sau retransmisiei oricărui serviciu de programe pe, respectiv de pe teritoriul României, se poate face numai după obținerea autorizației tehnice de funcționare a acestora, de la Autoritatea Națională de Reglementare în Comunicații, pe baza procedurii stabilite de aceasta.

Art. 74. – (1) Retransmisia de servicii de programe de către distribuitorii de servicii se va face numai pe baza avizului eliberat de Consiliu.

(2) Pentru obținerea avizului, distribuitorii au obligația de a comunica Consiliului structura ofertei de servicii de programe retransmise.

(3) Distribuitorii de servicii au obligația de a notifica în prealabil Consiliului orice modificare în structura ofertei de servicii de programe retransmise.

(4) Consiliul retrage avizul prevăzut la alin. (1) în cazul în care un distribuitor de servicii retransmite un serviciu de programe fără deținerea drepturilor de retransmisie.

Art. 75. – (1) Retransmisia oricărui serviciu de programe, difuzat legal de către radiodifuzori aflați sub jurisdicția României sau sub jurisdicția unui stat cu care România a încheiat un acord internațional de liberă retransmisie în domeniul audiovizualului, este liberă, în condițiile legii.

(2) Retransmisia, pe teritoriul României, a serviciilor de programe difuzate de către radiodifuzori aflați sub jurisdicția statelor membre ale Uniunii Europene și recepționate pe teritoriul acestor state este liberă și nu necesită nici o autorizare prealabilă.

(3) Consiliul poate restrânge temporar dreptul de liberă retransmisie a unui anumit serviciu de programe provenind din statele membre ale Uniunii Europene, dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

a) serviciul de programe încalcă explicit, semnificativ și grav prevederile art. 39 sau ale art. 40;

b) pe parcursul ultimelor 12 luni, radiodifuzorul a mai încălcat de cel puțin două ori prevederile art. 39 sau ale art. 40;

c) Consiliul a notificat în scris radiodifuzorului în cauză și Comisiei Europene respectivele încălcări și despre măsurile pe care

intenționează să le adopte în cazul în care o asemenea încălcare se produce din nou;

d) consultările cu statul de pe teritoriul căruia se face transmisia și cu Comisia Europeană nu s-au concretizat într-o înțelegere amiabilă, în termen de 15 zile de la notificarea prevăzută la lit. c), iar încălcarea în cauză persistă.

Art. 76. – Orice distribuitor de servicii care retransmite un serviciu de programe care se încadrează în prevederile art. 75 alin. (1) și alin. (2) va notifica Consiliului statul sub jurisdicția căruia se află radiodifuzorul respectiv și, după caz, acceptul de retransmisie acordat.

Art. 77. – Retransmisia unui serviciu de programe care nu se încadrează în prevederile art. 75 alin. (1) și (2) se poate face numai în baza autorizației de retransmisie.

Art. 78. – Orice persoană interesată poate cere Consiliului eliberarea unei autorizații de retransmisie pentru un anumit serviciu de programe.

Art. 79. – Procedura de eliberare, modificare și de retragere a autorizației de retransmisie se stabilește prin decizie a Consiliului.

Art. 80. – Retransmisia oricărui serviciu de programe care a obținut autorizație de retransmisie se poate face liber, de către orice distribuitor de servicii, fără nici o autorizare prealabilă, în condițiile art. 74.

Art. 81. – Consiliul va publica anual lista cu serviciile de programe care beneficiază de autorizația de retransmisie.

Art. 82. – (1) Orice distribuitor care retransmite servicii de programe prin rețele de telecomunicații are obligația să includă, în oferta sa, serviciile de programe ale Societății Române de Televiziune destinate publicului din România, precum și alte servicii de programe, libere la retransmisie și fără condiționări tehnice sau financiare ale radiodifuzorilor privați, aflați sub jurisdicția României, în limita a 25% din numărul total de servicii de programe distribuite prin rețeaua respectivă.

(2) În limita posibilităților, distribuitorii care retransmit servicii de programe prin rețele de telecomunicații, vor include în ofertele lor de programe canalul TVR Cultural, cu condiția alocării fondurilor necesare către Societatea Română de Televiziune, pentru folosirea gratuită a decodoarelor.

(3) În mediul rural, pentru rețele cu mai puțin de 100 de abonați, Societatea Română de Televiziune poate asigura gratuit recepția programelor publice, în vederea retransmisiei.

(4) În localitățile în care o minoritate națională reprezintă o pondere mai mare de 20%, distribuitorii vor asigura și servicii de transmitere a programelor care sunt libere la retransmisie, în limba minorității respective.

(5) În limita posibilităților, distribuitorii care retransmit servicii de programe prin rețele de telecomunicații, vor include în ofertele lor de programe serviciile publice ale Societății Române de Radiodifuziune, a unui program de radiodifuziune național și a unui program de radiodifuziune local, private.

CAPITOLUL VI

Limitele dreptului de exclusivitate

Art. 83. – Orice persoană are dreptul de a primi informații pe cale audio sau audiovizuală cu privire la orice problemă sau eveniment de interes public.

Art. 84. – În acest scop, întinderea dreptului de exclusivitate dobândit prin contract de un radiodifuzor, numit în continuare radiodifuzor primar, este limitată de dreptul oricărui alt radiodifuzor, numit în continuare radiodifuzor secundar, de a difuza extrase cu privire la eveniment, cu condiția să nu îl prejudicieze pe autor sau pe titularul drepturilor de exploatare, după cum urmează:

a) prin înregistrarea semnalului unui radiodifuzor primar în scopul difuzării unui extras;

b) prin asigurarea de către organizator sau de alte persoane îndreptățite a accesului radiodifuzorului secundar la locurile în care se

desfășoară evenimentul de interes public pentru realizarea propriilor înregistrări în scopul editării unui extras.

Art. 85. – (1) Extrasul reprezintă o scurtă succesiune de imagini și sunete cu privire la un eveniment de interes public, în scopul informării publicului asupra aspectelor esențiale ale evenimentului respectiv.

(2) Dacă un eveniment de interes general este alcătuit din mai multe elemente autonome din punct de vedere organizatoric, fiecare element va fi considerat un eveniment de interes public.

(3) Dacă un eveniment de interes general se derulează pe parcursul mai multor zile, radiodifuzorii secundari au dreptul la difuzarea unui singur extras pentru fiecare zi.

(4) Indiferent de alcătuirea și desfășurarea evenimentului de interes general, durata extrasului nu va putea depăși 3 minute.

(5) Extrasele vor fi utilizate numai în cadrul buletinelor informative obișnuite.

(6) Toate elementele programului sau ale înregistrării neutilizate pentru realizarea extrasului vor fi distruse de radiodifuzorul secundar după difuzarea extrasului.

(7) În cazul în care extrasul este realizat prin înregistrarea semnalului unui radiodifuzor primar, el trebuie să menționeze numele acestuia sau să conțină sigla lui, cu excepția cazului în care radiodifuzorii implicați decid altfel.

(8) Extrasul nu poate fi difuzat înainte ca radiodifuzorul primar să fi difuzat evenimentul, cu excepția cazului în care radiodifuzorul primar nu difuzează evenimentul timp de 24 de ore de la producerea lui.

(9) Un extras difuzat nu poate fi redifuzat decât dacă există o legătură directă între conținutul său și un alt eveniment de actualitate.

Art. 86. – Sub rezerva altor aranjamente convenite între părți, radiodifuzorii primari nu vor putea impune radiodifuzorilor secundari plata dreptului de difuzare a unui extras.

CAPITOLUL VII

Contravenții și sancțiuni

Art. 87. – Orice clauze contractuale, indiferent de părți, care încalcă, în domeniul audiovizualului, dreptul publicului de a primi informații de interes public și libera concurență sunt nule.

Art. 88. – (1) Supravegherea aplicării, controlul îndeplinirii obligațiilor și sancționarea încălcării prevederilor prezentei legi revine Consiliului, cu excepția prevederilor art. 1 lit. o), art. 62, 63 și 73, a căror respectare, supraveghere, control și, respectiv, sancționare a încălcării, revine, de drept, Autorității Naționale de Reglementare în Comunicații, în conformitate cu atribuțiile pe care le are, conform legii.

(2) Autoritatea Națională de Reglementare în Comunicații poate delega exercitarea atribuțiilor ce-i revin potrivit prevederilor alin. (1) unei alte persoane juridice de drept public cu atribuții de supraveghere și control în domeniul telecomunicațiilor.

(3) În exercitarea atribuțiilor de supraveghere, personalul de control poate solicita radiodifuzorilor sau distribuitorilor de servicii informațiile necesare în aplicarea prezentei legi, precizând temeiul legal și scopul solicitării, și poate stabili termene până la care aceste informații să fie furnizate, sub sancțiunea prevăzută de prezenta lege.

Art. 89. – Exercițarea activității de control prevăzută la art. 88 se realizează, în condițiile prezentei legi, astfel:

- a) din oficiu;
- b) la cererea unei autorități publice;
- c) ca urmare a plângerii depuse de o persoană fizică sau juridică afectată în mod direct prin încălcarea prevederilor prezentei legi.

Art. 90. – (1) Constituie contravenții următoarele fapte:

- a) difuzarea unei opere cinematografice în afara perioadelor prevăzute în contractele încheiate cu deținătorii drepturilor de autor;
- b) utilizarea de tehnici subliminale în cadrul publicității sau teleshopping-ului;
- c) utilizarea publicității mascate sau a teleshopping-ului mascat;

d) programarea și difuzarea de programe, cu încălcarea prevederilor art. 28 alin. (6) și (7), art. 29-33, art. 34 alin. (2)-(4), art. 39 alin. (1), art. 40, art. 85 alin. (4) – (9);

e) retransmisia de către un distribuitor a unui serviciu de programe care nu se încadrează în prevederile art. 75 alin. (1) și (2) și nu a obținut autorizația de retransmisie;

f) retransmisia de către distribuitori a serviciilor de programe, cu încălcarea art. 74 și art. 82;

g) emiterea pe altă frecvență sau nerespectarea datelor tehnice, a zonei ori a parametrilor tehnici prevăzuți în licența de emisie;

h) difuzarea unui serviciu de programe în afara zonei specificate în licența audiovizuală;

i) nerespectarea prevederilor legale privind acordarea dreptului la replică;

j) difuzarea unui serviciu de programe fără a deține, după caz, licență audiovizuală, decizie de autorizare audiovizuală, licență de emisie sau autorizație tehnică de funcționare;

k) exploatarea licențelor audiovizuale de către alte persoane decât titularii de drept ai acestora.

(2) Faptele prevăzute la alin. (1) se sancționează cu amendă de la 50.000.000 lei - 500.000.000 lei.

(3) În cazul în care Consiliul decide că efectele unei fapte prevăzute la alin. (1) sunt minore, va adresa o somație publică de intrare în legalitate.

(4) Individualizarea sancțiunii în cazul săvârșirii uneia dintre contravențiile prevăzute în prezenta lege se face ținând cont de gravitatea faptei, de efectele acesteia, precum și de sancțiunile primite anterior, pe o perioadă de cel mult un an.

Art. 91. – (1) Încălcarea de către radiodifuzori sau distribuitori de servicii a prevederilor prezentei legi, altele decât cele prevăzute la art. 90, sau a deciziilor cu caracter de norme de reglementare emise de Consiliu, constituie contravenție.

(2) În cazul în care se constată săvârșirea uneia dintre faptele prevăzute la alin. (1), Consiliul sau, după caz, Autoritatea Națională de Reglementare în Comunicații va emite, până la aplicarea amenzi, o somație de intrare în legalitate, cu termene precise.

(3) În cazul în care radiodifuzorul sau distribuitorul de servicii nu intră în legalitate în termenul și în condițiile stabilite prin somație sau încalcă din nou aceste prevederi, se aplică o amendă contravențională de la 25.000.000 lei - 250.000.000 lei.

Art. 92. – Cuantumul amenzilor contravenționale prevăzute la art. 90 și art. 91 poate fi actualizat prin hotărâre a Guvernului, în funcție de evoluția indicelui inflației.

Art. 93. – (1) Sancțiunile pentru încălcarea dispozițiilor prezentei legi se aplică de către Consiliu sau de către Autoritatea Națională de Reglementare în Comunicații, precum și de către personalul de control anume împuternicit al persoanei juridice de drept public, prevăzute la art. 88 alin. (2).

(2) Deciziile luate în condițiile alin. (1) pot fi atacate la instanța de contencios administrativ, potrivit legii, în termen de 15 zile de la comunicare.

(3) Decizia luată în condițiile alin. (1) și neatacată în termenul prevăzut la alin. (2) constituie, de drept, titlu executoriu.

Art. 94. – Contravențiilor prevăzute la art. 90 și art. 91 le sunt aplicabile dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 95. – (1) În cazul în care săvârșirea uneia dintre contravențiile prevăzute la art. 90 și art. 91 aduce prejudicii grave interesului public, Consiliul poate decide aplicarea uneia din următoarele sancțiuni:

a) reducerea cu până la jumătate a termenului de valabilitate a licenței audiovizuale;

b) retragerea licenței audiovizuale.

(2) Deciziile luate în condițiile alin. (1) pot fi atacate la instanța de contencios administrativ, potrivit legii, în termen de 15 zile de la comunicare.

Art. 96. – (1) Constituie infracțiuni și se pedepsesc cu amendă penală între 1.000.000 lei – 30.000.000 lei următoarele fapte:

a) emiterea sau retransmiterea de programe fără licență audiovizuală, licență de emisie sau autorizație de retransmisie;

b) emiterea pe altă frecvență sau cu o putere radiantă mai mare, dintr-un alt amplasament decât cele prevăzute în decizia de emisie, dacă autorul faptei nu se conformează, de îndată, somației emise de Autoritatea Națională de Reglementare în Comunicații.

c) producerea, importul, distribuirea, vânzarea, închirierea, deținerea, instalarea, întreținerea și înlocuirea, în scop comercial a dispozitivelor ilicite de decodificare, utilizate pentru serviciile audiovizuale cu acces condiționat.

(2) Somarea se poate face prin orice mijloc de comunicație și prin difuzare, de cei care exploatează rețele publice de radiodifuziune și televiziune.

(3) Difuzarea se face în mod gratuit, în cel mult 30 de minute de la solicitare.

(4) În cazul săvârșirii infracțiunii prevăzute la alin. (1) lit. a) și c) instanța poate dispune și confiscarea echipamentului tehnic.

CAPITOLUL VIII

Dispoziții tranzitorii și finale

Art. 97. – (1) Licențele de emisie pentru comunicația audiovizuală pe cale radioelectrică, acordate în baza prevederilor Legii audiovizualului nr. 48/1992, cu modificările și completările ulterioare, își păstrează valabilitatea, în condițiile legii, până la expirarea de drept a termenelor pentru care au fost acordate.

(2) Deciziile cu caracter normativ emise de Consiliu în temeiul art. 32 alin.(1) din Legea audiovizualului nr. 48/1992, cu modificările și completările ulterioare, își păstrează valabilitatea timp de cel mult un an de la data intrării în vigoare a prezentei legi.

(3) Licențele de emisie pentru radiodifuziune sau televiziune transmisă prin cablu, în sensul art. 22 din Legea audiovizualului nr. 48/1992, cu modificările și completările ulterioare, își păstrează valabilitatea, în condițiile legii.

Art. 98. – (1) Începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi, salarizarea funcționarilor publici și a personalului încadrat cu contract individual de muncă în Consiliu se face la nivelul corespunzător celorlalte autorități publice autonome aflate sub controlul Parlamentului, conform anexei nr. I punct II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Pe lângă salariul de bază și sporurile prevăzute de legislația muncii, personalul aparatului propriu al Consiliului beneficiază și de următoarele sporuri:

- spor de stabilitate de 5 – 20% din salariul de bază; pentru persoane cu o vechime în instituție de cel puțin 2 ani 5% și pentru fiecare an în plus câte 3%, fără a depăși un spor total de 20%;

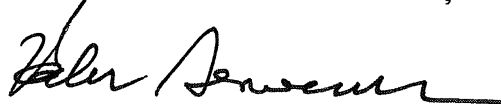
- premiul individual lunar constituit prin aplicarea unei cote de 20% asupra fondului de salarii aprobat anual prin buget;

- premiul anual corespunzător salariului de bază realizat în ultima lună a anului pentru care se face plata.

Art. 99. – Legea audiovizualului nr. 48/1992, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 104 din 25 mai 1992, cu modificările și completările ulterioare, precum și orice alte dispoziții contrare se abrogă.

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 27 iunie 2002, cu respectarea prevederilor articolului 74 alineatul (1) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

Valer Dorneanu

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 27 iunie 2002, cu respectarea prevederilor articolului 74 alineatul (1) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI

Doru Ioan Tărăcilă

București, 11 iulie 2002

Nr. 504